

Уважаеми дами и господа,

Предстоят поредните извънредни, а може би вече традиционно чести, избори за Народно събрание в България. Анализът на причините за тези чести събития, като че ли става все по-безпредметен. За мен безпредметно става и четенето на предизборните програми. Не просто защото знаем, че те рядко се изпълняват, а защото за последните поне пет години не означават абсолютно нищо, като дори не очертават никакви „червени“ линии между партиите. Политическата оргия, на която сме свидетели, не се основава нито на идеологически, нито на принципни, нито дори на фундаментални ценности различия. Властта се оказва самоцел, а това елиминира нуждата от изпълняване на някаква програма.

И все пак трябва да разгледаме сюрреалистичната галерия, в която протича живота ни. Тя има три зали вплетени една в друга: Първата е националната картинна изложба, тежко зацапана от безразборното движение на четката с боите; Тя е позиционирана в по-голямата зала на Европейския съюз, с картини в цветовете на дъгата, между които хаотично за разположение зелени петна – едни с природни пейзажи, други с, описания в Корана, рай; Тази по-голяма зала носи избледняващите следи на минало величие и разкош, личи че се е намирала в центъра на Галерията, но с годините и всички нови и модерни пристройки е останала изолирана в някакъв мрачен и забутан ъгъл. Именно за тази зала си струва да говорим, защото независимо от случващото се у дома, от нея до голяма степен зависи живота ни.

Връщайки се към политическите програми и особено към тяхната екологична част, виждам натрапчивото отсъствие на каквато и да било идея за формиране на национална позиция и търсене на коалиции в рамките на ЕС за противопоставяне и ако щете битка със самоубийствените екологични политики.

На първо място нека кажа ясно, че тези политики нямат никакво отношение към реалното опазване на природата или реално подобряване качеството на живот на средната класа. Подчертавам именно средната класа, защото тя е големия губещ. За последните 30 години (1995-2024) нетното богатство за най-богатите 10% от населението се е увеличило от около 50% на близо 60%, докато чисто статистически, средната класа е обедняла с около 10%. Този процес на преразпределение е целенасочена политика в няколко основни направления, като водещи са „зелените“ политики.

Преди да продължа със целта на тези политики е добре да се види по-подробно какво се случва за тези 30 години както в западната част на ЕС,

така и в източната и по-специално в България. Това ще е добра отправна гледна точка, на която могат да стъпят национални политики, ако някога достигнем до реални правителства изпълняващи политически програми.

За държавите от бившия комунистически лагер тези 30 години са период на съществен, дори огромен напредък. БВП на България през 2024 спрямо 1995 се е увеличил близо 9 пъти. Относно твърденията, че през 1988 г., при социализма, икономиката ни е процъфтявала трябва да отбележим, че през 2024 г. нарастването на БВП спрямо 1988 г. е близо 3 пъти. Още по-показателно е увеличението на глава от населението за 2024 г. спрямо 1995 г. – над 11 пъти. По този показател заедно с Румъния, Литва и Латвия сме сред държавите с двуцифрено покачване. Това без всякакво колебание може да се каже, че е резултат от членството ни в ЕС. През 2024г. 65% от износа на България е към държави от Съюза. Не са необходими много други статистически данни за да може да кажем, че за цялата най-нова история на България не е имало период, в който да сме живели по-богато. Това означава, че сме съвсем пряко заинтересувани от икономическото положение в ЕС.

Изкачвайки бързо стръмните пътеки на планината на благоденствието, забили поглед надолу към ежедневието, не обръщаме внимание на тътена от откъснатата се и набираща все по-голяма мощ икономическа лавина, идваща от западните икономики. Всички прекрасни резултати, които отчитаме мога да бъдат пометени за миг, ако тази лавина продължи пропадането си.

Вече имах повод да отбележа щетите за западните икономики през последните 15 години – затварянето на 50 големи концерна за производство на стомана, около 100 – от военно-промишления комплекс и между 300 и 350 концерна от тежкото машиностроене. Разширявайки спектъра за наблюдение до цялата икономика на трите „големи“ – Германия, Франция и Италия може да видим, че само за последните три години самостоятелно или чрез фалит са закрити, както следва: Германия – около 650 000 предприятия, Франция – 1 030 000, Италия – 1 040 000. Основната причина е високата цена на енергията, която в ЕС е поскъпнала двойно спрямо 1995г., като половината от това поскъпване е след 2021г. За сравнение цените в САЩ са нараснали с около 50%-60%, а в Китай около 30%-40%. Свива на конкурентоспособност е ясен. Нека да отбележим, че за същият период делът на ВЕИ в ЕС е нараснал от около 5% на близо 50%. Пак за сравнение в САЩ нарастването за същия период е от 7,5% на 9%.

По-пълна картина може да ни даде общото икономическо положение за разглеждания период от 1995 до 2024 г. За да са сравними данните ще разгледам ЕС-14 – държавите членки през 1995 г без Великобритания.

Приносът на ЕС-14 в световния БВП през 1995 г. е около 25%, а през 2024 г. – 15%. Това е загуба от 39% спрямо останалата част на света. Само за сравнение – Великобритания губи само 18% от своята икономическа тежест, а САЩ дори добавят малко над 7%. Най-големият ни износ е за Германия, държавата с най-драматичен икономически срив за разглежданите 30 години. Приносът ѝ в световния БВП през 1995 е над 8%, а през 2024 – 4% т.е. загуба с 50%. Подобна е ситуацията с Франция и Италия губещи тежест в световната икономика съответно с 44% и 43%.

Тези данни ясно показват дългосрочна тенденция на икономическо изоставане. Периодът, който разглеждаме освен, че е достатъчно дълъг за да покаже тенденция съвпада и с началото на съвременната „зелена“ политика на ЕС. През 1997 г. беше подписан протокола от Киото, който даде началото на налагането на нео-марксистката идеология скрита зад паравана на глобалното затопляне или по-коректно казано – зад промяната на климата.

По-горе казах, че водената политика е целенасочена. Тук е момента да изясним целта – възраждането на марксистката идеология, след провала ѝ в Съветския блок, изисква преформатиране, но основната цел анти-капитализъм и диктатура (вече не на пролетариата) остава. Не е случайно, че при всички гласувания в Европейският парламент, които осъждат комунистическите режими левицата не просто гласува против, но яростно се бори срещу подобни резолюции. Дори през 2019 г. когато под общ знаменател бяха поставени комунистическия и национал-социалистическия режим, левицата отново гласува „ПРОТИВ“. Макар споменатите гласувания формално да бяха подкрепени от, претендиращи за десни партии, каквато е ЕНП, това не пречи целият политически спектър от нея наляво до подкрепят „затоплстките“ политики и то вече 30 години.

Историята е важна, но за съжаление рядко някой се учи от нея. Нека все пак да припомним – през 1997 г. протокола от Киото създаде политическа и икономическа рамка за стимулиране на дизеловите автомобили. Европейската комисия започна мащабно подпомагане и стимулиране, а резултатът е, че през 2010-2015 г. продажбите на дизелови превозни средства достига близо 60% спрямо бензиновите, при едва 10% преди 1997г. Днес същата тази Европейска комисия иска пълната им забрана, защото видите ли били вредни. И със същият комсомолски ентузиазъм ни води към електрическите коли, които след някое и друго десетилетие ще определи като вредни и ще иска да ги забрани. Това разбира се ако все още съществува ЕК.

С това искам само да покажа, че когато едно решение се налага силово и се окаже грешно, то грешката е повсеместна. Примерът е типичен за всяка централизирана икономика. Към това трябва да добавим, че европейската икономическа среда е сред най-регулираните. По скала от 1 (Laissez-faire) до 10 средата в ЕС се оценява между 7 и 8, САЩ около 4-5. Интересното е, че комунистически Китай е оценен на 8-9, тоест колкото ЕС. Освен на регулации, икономиката на ЕС е подчинена и на идеологически двигатели, най-съществените от които са екологичните и социалните. Пак при скала от 1 до 10, оценката за идеологическата подчиненост на икономиката на ЕС е 8, за САЩ – 3, а за Китай – 9. Близостта до Китай ясно показва, че едната от целите на неомарксизма, анти-капитализма, до голяма степен е постигната. С фалирането или прекратяването на милиони предприятия които са предимно микро и малки се върви успешно и към втората цел – диктатура (но не на пролетариата). Основата на демокрацията е независимата и свободна средна класа. Нейното премахване е невъзможно с прийоми на Ленин и Сталин. Затова се използва постепенно обедняване и впримчване в съвременен вид робство.

Ако използвам съвременната терминология, поколението Z, по много причини, не е в състояние да разбере случващото се. Но нашето поколение – последното живяло достатъчно при комунизма, трябва да си дава сметка за действителността. Ние сме свидетели как СССР, най-богатата държава, притежаваща 25% от световните запаси на природни ресурси, подчинявайки икономиката си на идеология не просто фалира, а изчезва от политическата карта на света. За България това беше добре – ние се върнахме към цивилизацията, в чието създаване имаме огромен принос. И това завръщане ни донесе много позитиви най-малко в икономическото ни битие. Обратно, разпадането на ЕС ще бъде лошо за нас. В настъпващите нови геополитически реалности никоя голяма европейска държава не може да се справи сама, още по-малко България. Затова трябва, с опита който имаме, да мобилизираме и другите държави от бившия съветския блок, а и всички западни потенциални съмишленици за да спрем икономическия, а от там и политически провал на ЕС.

За мен това е основата, на която всяка политическа коалиция в България е оправдана. На този етап обаче не виждам някой да дава признаци за осъзнаване дълбочината на проблема.

Благодаря за вниманието.

Нено Димов

04.04.2026